

Хроника на едно пътуване

- Скъпи ученици, нека Светла отвори тетрадката си и да прочете как е прекарала ваканцията!
- Госпожо Обретенова, кой пише в днешно време съчинения на хартия? – засмя се Светла и класът зашумя одобрително. – Написах всичко в блога си. Вижте сами!

И Светла пхна флашка в компютъра си. От тавана на класната стая се спусна голям бял екран, страницата на блога се зареди и всички зачетеха текста:

„Събираме се за последно на аерогарата с 27-те национални победители във викторината за Деня на Европа. Всички сме щастливи, но и доста тъжни поради раздялата. Три дни в Париж не стигат! Видяхме немалко неща, а остава още толкова много...

Едно от най-значимите неща, които научих, беше девизът на града: „Люлее се, но не потъва...“ Той стои върху стария му герб, който представлява кораб с опънати платна, плаващ сред вълните.

Колкото повече научавах за историята на този град, толкова повече този девиз добиваше смисъл и значение. Когато корабът плава в дълбоки води, може понякога да се случи да попадне на ужасна буря, която къса платната му, разтърсва корпуса му и го застрашава с корабокрушение. Тогава всичко зависи от екипажа и от вярата му в собствените сили. Струва ми се, че така и този град е съумял да надживее нашествия, обсади, чумни епидемии, граждански и религиозни войни, пожари и грабежи, но винаги се е изправял на крака и продължавал да трупа величие. Илюстрациите на старинните книги в музеите и картините в галериите представиха пред мен сцени от живота на всички слоеве на обществото и така можах да се убедя, че хората са обичали града си, борели са се за неговото развитие и благоденствие, давали са многобройни жертви, за да не изчезне този велик град в бурите на смутните времена. По-точен девиз за него не би могъл да бъде измислен.

Това мое усещане се потвърди и в наши дни след зловещия пожар в катедралата „Нотр Дам“. Много бързо и с обединени усилия на правителство и частни лица бяха събрани средства и бе започнат ремонт на този символ на града. Хората често приемат гербовете и символите за даденост и не се замислят за дълбокия им смисъл, зад който почти винаги стоят хиляди превратности на историята и най-вече милиони човешки съдби. Лично за мен това беше едно от най-важните открития на това пътуване. Другото ми безценно откритие са новите приятели, с които продължаваме да споделяме – макар и в социалните мрежи – прекрасните си преживявания от Париж.